

MECCSEK A GYEP KÖRÜL

A mi utcánk egy kicsi utca
egy kicsi angol falu szélén.

♦ Apa szerint nem is utca ez, csak egy nagy füves udvar, amit körbeállnak a házak meg az autók. És nem is a miénk, hanem az iskoláé, ahol Apa dolgozik. Egy udvart mindenki használhat, aki ott lakik, és az se baj, ha rámész a fűre, vagy biciklizel a járdán. De én úgy látom, hogy a szomszédok ezt egész máshogy gondolják. Itt az embereknek nagyon fontos a gyep meg az autó.

Sokat gondozzák mindkettőt. Nyáron vigyáznak, hogy ki ne nyíljanak rajta a százszorszépek, mert azok nagyon elcsúnyítják a szép zöld fűvet. És rámenni se szoktak, csak ha nyírják. Kivéve minket, de hát mi külföldiek vagyunk. Az autónkat se mossuk hetente. Nem úgy, mint az egyik szomszéd, aki minden vasárnap kiáll a garázból, és alaposan leszappanozza kívülről, és kiporszívózza belülről. Közben pedig hallgatja a focimeccset. Ő például egy műanyag bárányal akarta szebbé tenni a háza előtti fűvet, és elzavarta Danit, amikor rá akart ülni. Apa elmesélte, hogy régebben ez a bácsi is az iskolában dolgozott, de nyilván túl sok rossz gyerekekkel találkozott, akik, gondolom, mind külföldiek voltak.

Sajnos Ágó ezt még mind nem tudta akkor, amikor elbiciklizett a bácsi autója mellett, és az ráüvöltött. Ágó megállt, felhúzta a szemöldökét, és azt mondta: „Excuse me”, aztán emlékeztette, hogy kié is az a fű és járda ott a háza előtt. Mire a bácsinak kikerekedett a szeme, és megkérte, hogy hívja ki az apukáját – a fűre.

Aztán van egy néni, aki már nem nyírja a gyepet, mert nehezen megy, és botja van, de mindig tudja, hogy mi történik rajta. Például, ha ott felejtünk egy labdát. Anya csak Magnumnak hívja. Sajnos nem a jégkrém miatt, hanem mert amikor nem bittal, akkor egy tűzpiros sportkocsival jár, ami a gyep mellett parkol. Azt figyeli az ablakból, mint egy nyomozó. És ha valaki túl közel megy a Celicához, arra fenyegetően ráfogja a botját. Szerintem nem félne használni se.

Vannak azért kedvesebb szomszédok is. Egy majdnem százéves néni például, aki a felnőtt fiával lakott a szomszédban. Eleinte még barátságtalanok voltak, de Dani addig kérdezgette őket a kerítésen keresztül, hogy a végén ő lett a „napsugaruk”, és még ajándékokat is kaptunk tőlük. Kár, hogy elköltöztek, mert azóta Dani sokszor unatkozik.

A múlt vasárnap is kiment a fűre. Az autómosó bácsi szorgalmasan dolgozott.

– Nem akarsz velem játszani? – kérdezte tőle Dani.

A bácsi rendes volt, és nem zavarta el mindjárt.

– Most sok a dolgom – mondta –, majd máskor.

Biztos azt hitte, hogy békén hagyják, de Dani nem olyan.

– Pedig játszhatnánk egy meccset. Te lennél Anglia, én meg Magyarország... ♦